

LISA
JACKSON

HROBAŔ

LISA JACKSON

HROBĚAŘ

2014

Copyright © 2004 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2007 by Petra Pachlová
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE MORNING AFTER,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing Corp.,
New York 2004, přeložila Petra Pachlová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Palm Springs: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání čtvrté, v elektronické verzi druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2014

ISBN 978-80-7498-000-8

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych využila této příležitosti a poděkovala Buckymu Burnsedovi z tiskového oddělení policie v Savannah. S jeho pomocí se mi podařilo proniknout do hloubky četných problémů, neocenitelným způsobem zodpověděl spoustu mých otázek a zároveň mi pomohl vyhnout se některým omylům. Chtěla jsem, aby celý příběh dobře fungoval a aby postavy jednaly v duchu svých povah, a proto jsem občas musela poupravit některá pravidla a postupy policejního oddělení v Savannah.

Při psaní této knihy mi pomáhalo mnoho dalších lidí. Někteří s výzkumem, jiní recenzemi a další zajišťovali chod mé kanceláře. Přátelé a příbuzní mi poskytovali morální podporu.

Ráda bych jmenovitě poděkovala Nancy Berlandové, Kelly Bushové, Kenu Bushovi, Nancy Bushové, Matthewu Crosovi, Michaelu Crosovi, Alexis Harringtonové, Danielle Katcherové, Kenu Melumovi, Roz Noonanové, Ari Okanovi, Kathy Okanové, Betty a Jackovi Pedersonovým, Sally Petersové, Robin Rueové, Samantě Santistevanové, Johnu Scognamigliovi, Michaelu Siedelovi a Larrymu Sparksovi. Pokud jsem na někoho zapomněla, přijměte prosím moji upřímnou omluvu.

PROLOG

Ach bože, byla jí zima..., tak strašná zima...

Bobbi se otrásla. Byla malátná, sotva se dokázala pohnout a mysl měla omámenou a kalnou. Chtělo se jí spát a nevšímát si toho zvláště nepříjemného pocitu, který se jí vkrádal do myšlenek. Víčka měla těžká. Jako kdyby si vzala moc prášků na spaní. Do nosu se jí dostal štiplavý hnilobný pach. Schoulila se a napadlo ji, že je v jejím pokoji ticho. Naprostý klid. Bylo to zvláštní. Neslyšela, jak hodiny v hale odtikávají vteřiny ani jak větrák topení vhání vzduch..., ne..., to ticho ji ohlušovalo.

Nejsi ve svém pokoji.

Ta myšlenka ji zasáhla jako blesk.

Nejsi ve své posteli.

S námahou otevřela jedno víčko. Byla... kde?

Ten odporný puch jí zvedal žaludek. Její mysl se pomalu projasňovala. Kde sakra je a proč se nemůže pohnout? Plíce se jí stahovaly, lapala po dechu a kolem ní byla jen neproniknutelná temnota. Zachvátila ji panika, když si uvědomila, že leží na zádech přimáčkutá na něco tvrdého a na nos se jí tiskne hladká látka.

Všude kolem tma. Dusno. Stěží se dokázala nadechnout. A ten strašný smrad... Málem se pozvracela.

To je divné, moc divné.

Pokusila se posadit.

Bum!

Hlavou narazila na něco tvrdého a rukama nemohla vůbec pohnout. Ani nahoru, ani do stran. Byla vmáčkutá v malém prostoru, na nepohodlné posteli..., ne, to nebyla postel, ale něco měkkého, houbovitého a scvrklého s tvrdými vystrčenými hroty, které ji tlačily do zad. Strach chladný jako smrt jí projel omámeným mozkem. Byla nacpaná v nějaké těsné schránce.

A pak jí to došlo.

Se strašlivou jistotou.

Je nacpaná v rakvi.

Bože, ne! To přece nemůže být pravda! Je to naprosto nemy-slitelné! Má zkrátka jen obluzenou mysl. A tahle klaustrofobní paranoia je jen součástí příšerného, děsivého snu. Tak to je. Tak to musí být. Ale v těle se jí zběsile rozproudila krev. Zmocnil se jí panický strach.

Ne, ach ne..., prosím, ne..., tohle přece musí být sen. Vzbud se, Bobbi. Proboha, vzbud se, sakra!

Zaječela a ten zvuk jen roztrásl její ušní bubínky, ale nikam dál se nedostal a odrážel se v těsném, dusném prostoru.

Mysli! Nepanikař! Ach bože, ach bože, ach bože.

Snažila se divoce kopat vzhůru, ale bosýma nohama narazila na tvrdý povrch a nehtem palce zachytila za jakýsi kus látky a utrhla si ho. Strašná bolest jí projela vzhůru nohou; cítila, jak jí utržený nehet visí na tenkém proužku masa.

To je přece nesmysl. Určitě má noční můru. Musí mít. A přesto... Celou svojí silou se snažila zatlačit vzhůru a vyškrábat se z toho strašného těsného prostoru se saténovým polstro-váním a... a... bože, ležela na čemsi někde víc, někde míň měk-kém, ale jinde úplně tvrdém a... a...

Tělo! Ležíš na lidském těle!

„Nééééé! Prosím, pusťte mě ven!“ Prsty škrábala a trhala pol-strování a tloukla do něj. Cítila kosti a hnijící maso na svém holém těle..., holém těle..., bože, je nahá? Strčili ji do téhle hrůz-né krabice bez šatů? Kdo jí to udělal? Proč? „Pomoc! Prosím, pomozte mi!“ V uších jí zněl vlastní odražený křik. „Ach bože, ach bože..., prosím.“ Bože, opravdu leží na mrtvém člověku? Naskočila jí husí kůže při pomýšlení na rozkládající se tělo pod ní, ústa bez rtů přitisknutá zezadu na její krk, špičatá žebra a kostnaté ruce a...

Možná je pořád ještě naživu – jen je v bezvědomí, jako jsi byla ty.

Ale tím se jen utěšovala – pravdu znala. Kdysi živá pod-ložka pod ní byla tvrdá jako kámen a čpěla a pravděpodobně se rozkládala a... *ach, prosím, ať je to jen příšerná, děsivá noční můra. Prosím, ať se vzbudím.* Zaslechla vzlyky a uvědomila si, že

je vydává ona sama. *Nepanikař. Pokus se vymyslet, jak se odsud dostat..., dokud máš ještě vzduch. Jestli ještě dýcháš, patrně tě sem zrovna zavřel. Jsi sice v rakvi, ale to neznamená, že jsi pohřbená pod zemí... Ale cítila vlhký pach půdy, věděla, že tahle smrtící truhla už je v hrobě. Byla jen otázka času, než...*

Nech toho a radši vymysli, jak z toho ven! Jsi chytrá ženská, myslí! MYSLI! Jestli nejsi pohřbená, jen zavřená, pořád můžeš mít ještě čas... Ale věděla, že vteřiny utíkají a s každou z nich je blíž strašné, nepředstavitelné smrti. Prosím, bože, nenech mě zemřít. Takhle ne..., ne..., ne takhle.

„Pomozte mi! Pomoc! POMOC!“ naříkala, křičela a divoce škrábala na víko rakve. Rozervalo saténové polstrování a ulámala si přitom své dlouhé, pečlivě ošetřované nehty, rozedřela si kůži a cítila v rukou ostrou bolest. Zápach byl příšerný a vzduch tak chladný a řídký..., určitě to je sen..., musí to být sen. Přesto bolest v prstech a krev vytékající zpod nehtů ji přesvědčovaly, že zažívá strašnou skutečnost, kterou si jen stěží dokáže představit.

Hrůza ji dusila a měla pocit, že omdlí. Ze všech sil ječela a kopala, bušila koleny i nohama, napínala svaly, na holé kůži se jí objevovaly krvácející šrámy a z očí jí vytryskly slzy. „Ať takhle neumřu, ach prosím, ať takhle neumřu...“

Ale kolem ní zůstávala tma. Zmáčkuté tělo pod ní se nepohnulo, rozkládající se maso se dotýkalo jejího, špičatá žebra ji tlačila do zad. Otřásla se, málem se pozvracela a dál křičela.

Přes zvuk svého hlasu uslyšela mrazivou ozvěnu nárazů hlíny a kamenů dopadajících na víko té odporné rakve.

„Ne! Ne!“

Bušila, až ji pěsti pálily a prýštily z nich krev, ale zároveň naříkala a žadonila. „Pusťte mě ven! Prosím, prosím!“

Kdo jí to mohl udělat?

Proč..., ach bože, proč... Komu tak strašně ublížila? Tolika lidem lhala. Jejich obličej teď v duchu spatřila v napůl šílené mysli sevřené panikou. Ale kdo jí tak nenáviděl, že ji takhle mučí? Kdo má důvod? Kdo je tak krutý?

Zalapala po dechu. Už téměř vyčerpala vzduch. Zvolna upadala do bezvědomí. Mysl jí divoce vířila myšlenkami na muže

v jejím životě, zvláště na jednoho, který si patrně ani nepamatoval její jméno, jednoho, kterému tak hrozně ublížila.

Pierce Reed.

Detektiv policejního oddělení v Savannah.

Čestný muž, v jehož životě ale existovala temná tajemství.

Ne... Reed by jí to neudělal, vlastně ani nevěděl, jak hluboce jsou jejich životy propletené, a nezajímalo ho to.

Je to někdo jiný. Tady ji určitě uvěznila nějaká zrůda.

Roztřásla se a začala plakat.

„Pustte mě ven! Pustte mě ven,“ zaječela a rozvzlykala se, až jí zabořilo hrdlo. Měla husí kůži, když si uvědomila, že jí za lůžko slouží hnijící lidské tělo. „Prosím, prosím, pustte mě odsud... Udělám cokoli..., cokoli, ach prosím, nedělejte to...“

Ani nevěděla, koho žádá o slitování, a do hrobu dál dopadaly lopaty hlíny a kamínků.

Lapala po dechu a nadýchlá se zbytků pálivého vzduchu. Plíce jí hořely nedostatkem kyslíku a najednou se cítila slabá.

Bezmocná.

Odsouzená k smrti.

Naposledy se pokusila proškrábat si cestu ven ze svého vězení, ale marně. Dolehla na ni temnota, rozdrtila její odpor a vysála z ní všechnen život. Ruce jí padly podél těla. Tohle se stalo jejím hrobem. Navždy.

Měla pocit, že nad hrůzným tichem slyší smích. Přicházel zdaleka, ale věděla, že ho měla slyšet. Chtěl, aby to věděla, aby ho slyšela, než se naposledy nadýchne.

Ten, kdo jí to udělal, se bavil.

„Ten zmetek mě dal znova k soudu!“ Morrisettová vrazila do Reedovy kanceláře a hodila na roh jeho stolu nějaké dokumenty. „Věřil bys tomu?“ pokračovala a ve svém vzteku nezapřela západotexaský přízvuk. „Bart chce snížit alimenty na děti o třicet procent!“ Bart Yelkis byl čtvrtý a zatím poslední bývalý manžel Sylvie Morrisettové a také otec jejich dvou dětí. Co byl Reed u policejního sboru v Savannah, Bart se hádal se Sylvií kvůli tomu, jak vychovává Priscillu a Tobyho. Sylvie byla drsná jako žraločí kůže a zřídka kdy držela svůj ostrý ironický jazyk na uzdě. Kouřila, pila, řídila auto, jako by jela časovku na Indy 500, klela jako dlaždič a oblékala se, jako by jí bylo dvacet, a ne pětatřicet. Ale byla vynikající matka a nic ji nedokázalo nadzvednout víc a rychleji, než když někdo kritizoval její děti.

„Myslel jsem, že na děti platí.“

„To jo, ale jen zpočátku. Měla jsem to tušit. Bylo to sakra krásný, aby to byla pravda. K čertu, proč ten chlap nemůže bejt pořádněj táta?“ Hodila svoji příliš velkou kabelku na zem a střítila po Reedovi pohledem, ve kterém si jasně přečetl, že momentálně považuje všechny muže ve svém životě za naprosté ztroskotance. Včetně něj. Morrisettová měla pověst drsné ženy odhodlané vykonávat mužskou práci, pichlavé policistky s jazykem ostrým jako břitva a s názory obecně neoblíbenými. Chovala nulovou toleranci ke „starým kámošům“ a její mluva byla stejně oplzlá jako mluva celé mužské části policejního oddělení. Nosila vysoké boty z hadí kůže, které ani zdaleka neodpovídaly úředním předpisům, a její ježaté platinové vlasy vypadaly, jako by byl jejím kadeřníkem Billy Idol. Chovala se tak, že by si každý mladý pankáč dvakrát rozmyslel, než by ji napadl. Reed si vytrpěl spoustu soucitných pohledů od kolegů, kteří ho po přidělení parťáka litovali. Jemu to bylo jedno. Za tu krátkou dobu, kdy se vrátil do Savannah, se Reed naučil Sylvii Morrisettovou respek-

tovat, i když musel občas uplatnit hodně diplomacie. Dneska ráno měla obličej zardělý do karmínova a vypadala, jako by se chystala chrlit oheň a síru.

„Copak to může udělat – snížit alimenty?“ Reed zrovna otevíral poštu, ale na chvílku odložil nůž na dopisy na stůl, na kterém se kupila změť papírů.

„Určitě se mu podaří najít dostatečně přitroublýho soudce, kterej mu skočí na jeho dojemný, žalostný pindy. No tak Bart přišel o místo, a co? Měl by sakra pohnout zadkem a najít si pořádně placenou práci – tak jako všichni slušní lidi! Místo toho si myslí, že ušetří na mně a na dětech.“ Zakoulela očima a napřímila svoji drobnou postavu od sešlapaných podpatků kovbojských bot až po špičky blondatých vlasů. Její západotexaský přízvuk byl mnohem silnější, když měla vztek, a dneska ráno ho teda měla. „Hajzl. Je to hajzl! Podělanej, zasranej zmetek.“ Odpochovala k oknu a vyhlédla ven na pošmournou zimu v Savannah. „Proboha, vždyť nám neplatí žádný milióny. A jsou to přece jeho děti. Jeho děti. Furt si stěžuje, že je nevidá dost často!“ Dupla si a tiše zanádovala. „Potřebuju se napít.“

„Je devět ráno.“

„A co?“

Reeda se to příliš nedotklo. Morrisettová byla na oddělení známá svými teatrálními výstupy, hlavně pokud šlo o její děti nebo některého ze čtyř bývalých manželů. Její rodinné trable posilovaly Reedovo odhodlání zůstat svobodný. Manželky dělají potíže a poldové jich nepotřebují víc, než už mají díky své práci. „Nemůžeš se s ním soudit?“ Reed dopil šálek vlažné kávy, pak papírový kelímek zmačkal a hodil do přetékaajícího koše na odpadky.

„To jo, ale bude to něco stát. Potřebuju pořádnýho advokáta.“

„Ve městě je jich plno.“

„To je ta potíž. Bart má kamarádku, která mu dluží laskavost – je to právnička. Takže jí zavolať a ona podala odvolání. A to je ženská! Věřil bys tomu? Kam se poděla ženská soudržnost? To by mě teda zajímalo! Neměla by existovat nějaká tajná ženská

úmluva, která by zajišťovala, aby ženská ženský nikdy nešla po penězích od exmanželů?“

Reed s tím nechtěl mít vůbec nic společného. Pokud věděl, sama Morrisettová s ostatními ženami nijak nedržela. Jednala s muži i ženami stejně drsně. Znovu zvedl nůž na otevírání dopisů a začal rozřezávat bílou obálkou se svým jménem, která přišla na policejní oddělení Savannah. Velkými tiskacími písmeny na ní bylo napsáno: DETEKTIV PIERCE REED. Zpáteční adresa mu přišla povědomá, ale nedokázal ji zařadit.

„No, a to je všechno,“ zabručela Morrisettová. „Budoucnost mejch dětí je v hajzlu, protože Bart před pár lety postavil tý ženský plot pro její psy, takže mám šlus – ona teď jde po mejch mi-zernejch alimentech.“ Morrisettová zúžila oči. „Na to by měl bejt zákon, ne? Copak právníci, a leckdo z nich je pěkná verbež, nemaj nic lepšího na práci, než u soudu ožebračit děti o alimenty od vlastního otce?“ Prsty si prohrábla už tak nepoddajné vlasy, přešla ke stolu a sebrala si svoje dokumenty. Žuchla sebou na židli a dodala: „Už jsem tě otravovala víc než dost.“

„Ty to zvládneš.“

„Nech si ty kecy,“ vyjela. „To poslední, co jsem po tobě chtěla, Reede, jsou otřepaný fráze. Tak si je laskavě nech, rozumíš?“

V duchu se usmál. „Jak chceš.“

„Jo, jistě.“ Ale zdálo se, že se maličko uklidnila.

„Proč nezažaluješ Barta, aby ti platil víc? Obrát zákon proti němu.“

„Nemysli si, že jsem o tom neuvažovala, ale to bych spíš z ja-lový krávy vymámila tele.“

Reed vzhlédl a zakřenil se na ni. „Asi z toho nic mít nebudeš, ale mohla by sis aspoň užít toho mámení.“

„Nechci se o tom bavit.“

„Tys to začala,“ upozornil ji, když z obálky vytahoval jediný list bílého papíru.

„Ani mi to nepřipomínej. Moje štěstí s chlapama.“ Vzdychla. „Kdybych měla v hlavě trochu rozumu, stala jsem se jeptiškou.“

„No jasně, to by byla trefa,“ zazubil se Reed a rozložil papír. Bylo na něm napsáno jen několik řádků stejnými úhlednými velkými tiskacími písmeny, která byla na obálce:

JEDNA, DVĚ,
PRÁVĚ JSOU NA ŘADĚ.
SLYŠÍŠ JE LKÁT,
SLYŠÍŠ JE UMÍRAT.

„Co to sakra je?“ zamumlal Reed.

Morrisettová okamžitě vyskočila. Obešla stůl a prohlížela si krátký vzkaz. „Že by vtip?“

„Možná,“ zahučel.

„Varování?“

„Před čím?“

„Nevím. Myslíš, že je to neškodnej blázen, nebo šílenej maniak?“ Zachmuřila se a vypadalo to, že starosti se sníženými alimenty pustila na chvíli z hlavy. „Nelíbí se mi ten řádek ‚slyšíš je umírat‘. Bože, po světě vážně lítaj naprostý magoři.“ Prohlížela si tiskací písmena a pak pečlivě zkoumala obálku. „Poslal to přímo tobě.“ Zaostřila oči na razítko. „Odsud, ze Savannah. A zpáteční adresa je v centru na Abercornské ulici..., proboha, to je za rohem.“

„Koloniální hřbitov,“ řekl Reed, když mu to došlo.

„Hřbitov. Kdo by odtamtud posílal dopis?“

„Další pošuk. Ten dopis je šílenej,“ řekl a zamračil se. „Někdo si přečetl o případu Montgomeryových a chce mě vytočit.“

Od minulého léta, kdy Reed sledoval vraha, který se mstil rodině Montgomeryových, mu tisk věnoval velkou pozornost. Příliš mnoho publicity, kterou si hnsil. Nakonec případ úspěšně vyřešil a novináři, kteří se k případu neustále vraceli, a nakonec i vrchní státní zástupce v Atlantě ho rázem pasovali do role hrdiny a experta, na kterého se obracela i jiná oddělení. Zveličovali jeho zásluhy a šťourali se v jeho soukromém životě od chvíle, kdy chytil Atroposovou, ženu, která se rozhodla zničit jednu z nejbohatších a nejskandálnějších rodin v Savannah.

Za posledních šest měsíců ho citovali, fotografovali a zpovídali tolikrát, že jen pomyslení na to mu bylo protivné. Nikdy

netoužil být středem pozornosti, vždycky si úzkostlivě hlídal své soukromí. Měl několik vlastních démonů, tajemství, která radši držel ukrytá, ale kdo je nemá? Reed by byl dal přednost práci bez přítěže slávy. Nesnášel všechnu pozornost, hlavně od novinářů, které fascinovala jeho minulost a kteří se rozhodli, že o něm vypátrají každíčkou informaci, aby pak světu mohli sdělit, co zformovalo detektiva Pierce Reeda. Neměli o tom ani zdání. Ze zásuvky stolu vytáhl průhledné desky, kapesníkem zvedl dopis i obálku a obojí opatrně vsunul dovnitř. „Myslím, že to nic nebude, ale kdo ví. Radši si to necháme, mohlo by nám to posloužit jako důkaz.“

„Důkaz čeho? Že tu na svobodě pobíhá šílenec?“

„Vždycky někde kolem pobíhá nějaký šílenec. Pro jistotu to schovám, rozešlu po odděleních interní poštou upozornění a dám vědět i NKIC, jen pro případ, že by nějaké další oddělení v zemi dostalo něco podobného.“ Obrátil se k monitoru a připojil se k Národnímu kriminalistickému informačnímu centru řízenému FBI. „Třeba budeme mít štěstí,“ prohodil k Morrisettové. „A teď si udělám přestávku a zajdu se podívat na hřbitov.“

„Myslíš, že něco najdeš?“

„Ne. Ani ne. Ale kdo ví?“ Oblékl si bundu. „Jak jsem řekl, nejspíš je to jen cvok. Někdo se baví tím, že našemu oddělení zkouší vyhrožovat.“

„Nevyhrožuje oddělení. Tenhle magor se zaměřil přímo na tebe.“ Sylvie si připevnila podpažní pouzdro. „Jdu s tebou.“

Nehádal se s ní. Bylo by to zbytečné. Sylvie patřila k policajtkám, kteří naslouchali svým instinktům a pravidla si přizpůsobovali – byla to tvrdohlavá žena, a když se jednou rozhodla, nikdo by jí její rozhodnutí nevymluvil. Založil desky do zásuvky s dokumenty.

Vyšli ven postranním východem. Zimní vítr prudce udeřil Reeda do obličeje. Počasí bývalo v prosinci obvykle mírné, ale letos to neplatilo. Od východního pobřeží proudil ledový vzduch a ohrožoval úrodu až k jižní Floridě. Morrisettová sice zápasila s mrazivým větrem, ale než ušli několik bloků za náměstí Columbia, podařilo se jí zapálit si cigaretu. Koloniální hřbitov byl v Savannah ze všech nejstarší a v devatenáctém století se stal

místem odpočinku více než sedmi set obětí epidemie žluté zimnice a ještě předtím byl svědkem mnoha soubojů. Za občanské války – či jak místní říkají, za útočné války Severu – využil generál Sherman tento pozemek uprostřed Savannah jako tábořiště. Stinné dřeviny teď byly bez listí a ve větru se maličko chvěly. Suché listy poletovaly cestičkami mezi starými hroby a historickými náhrobky; spousta lidí věřila, že tam přebývají démoni.

Byl to nesmysl, pokud mohl Reed soudit. Dnes ráno vypadalo to staré pohřební místo spíš jako park, i když se jim nad hlavami proháněly těžké, temné mraky.

Mezi hroby procházelo jen několik lidí a nic nevypadalo podezřele. Starší pár se vedl za ruce a četl si nápisy na kamenných deskách, tři teenageři, kteří měli být nejspíš ve škole, kouřili, choulili se k sobě a něco si šeptali, a jedna žena středního věku v lyžařské čepici, bundě a vlněných rukavicích vedla na vodítku voříška v malém elegantním oblečku a tahala ho pryč od každého hrobu, protože se je pokoušel očichávat. Nezdálo se, že by se na hřbitově někdo schovával nebo pozoroval okolí, žádný z hrobů nebyl porušený, kolem hřbitova neprojíždělo zvolna žádné auto s tmavými skly.

„To nemáme na práci nic lepšího?“ zeptala se Sylvie a snažila se, aby jí cigareta nezhasla. Zhluboka z ní potáhla.

„To si piš.“ Přesto se Reed pozorně rozhlížel po suché trávě a zvětralých náhrobcích. V duchu probíral případy, na kterých právě pracoval. Jeden se týkal domácího násilí – byl jasný a prostý. Po dvacetiletém manželství se žena rozhodla, že co je moc, je příliš, a než by znovu zažívala rozbitý obličej nebo našťíplá žebra, zastřelila svého manžela, když spal. Její obhájce hovořil o sebeobraně, a bylo na Reedovi, aby to vyvrátil – což nebylo moc obtížné, ale neměl z toho dobrý pocit. Další případ, kterým se zabýval, byla vražedně-sebevražedná dohoda mezi milenci, dvěma gayi, z nichž jednomu bylo sedmnáct a druhému skoro dvacet. Mladší z nich, ten, který měl mačkat kohoutek, byl v nemocnici v kritickém stavu. Jestli ho někdy budou moct odpojit od přístrojů a přijde k sobě, bude čelit obžalobě z vraždy. Třetí případ vraždy nebyl zdaleka tak jasný. Přede dvěma dny vy-

táhli z řeky Savannah mrtvé tělo ženy. Zatím ji neidentifikovali. Moc z ní totiž nezbylo. Prostě další neznámá. Jako by ji nikdo nepostrádal; v seznamu pohřešovaných osob se nenacházela černoška, které mohlo být podle odhadu policejního lékaře asi třicet, měla krevní skupinu 0 s Rh-faktorem negativním, zuby hojně spravované a porodila nejméně jedno dítě.

Vážně měl na práci lepší věci. Ale jak očima pátral po hřbitově, kde odpočívali občané Savannah, kteří zemřeli před dvěma sty padesáti lety, po hřbitově, o kterém se povídalo, že na něm straší, zmocnil se ho strašný pocit, že se mu autor toho šíleného dopisu nezval naposledy.

Jedna, dvě, právě jsou na řadě. Slyšíš je lkát, slyšíš je umírat.

Co to sakra znamenalo?

Bezpochyby na to brzy přijde.

„Vidím ho,“ volal vzrušeně Billy Dean Delacroix a pupínky na jeho dospívajícím chlapeckém obličejí zčervenaly v ledovém větru ještě víc. Na patnáct let byl pěkně nafoukaný. „Ten starej jelen vyrazil támhle k tomu kopci. Ale daleko se nedostane. Tre-fil jsem ho, no fakt, brzy padne k zemi. Viděl jsem, jak mrská bílým ocáskem. No tak, Presi, dělej!“ Billy Dean vyrazil kupředu jako střela, s lehkostí atleta přeskakoval nízké křoví a tatínkův pes s velkýma ušima se mu držel po boku.

Prescott Jones, Billyho vzdálený bratranec starší jen o šest měsíců, ale těžší o pětadvacet nebo třicet kilo, měl co dělat, aby mu stačil. Pichlavé ostružiníky ho chytaly za staré džíny a trhaly je, větvičky ho škrábaly do obličeje a málem mu srazily brýle z nosu, jak rychle pádil po staré jelení stezce, která se klikatila podél Medvědího potoka. Mýval vykukující zpoza své černé masky se rychle odkolébal z cesty a zalezl hluboko do kapradí. Nad hlavami jim ve vzduchu kroužil jestřáb.

Když se Prescott doškrábal na hřeben kopce, těžce oddechoval a pod loveckou bundou a otcovou starou teplou košilí se potil. Billyho Deana, oblečeného od hlavy až k patě v maskáčích, nikde neviděl. Ani toho ošklivého zrzavého psa.

„Blbec,“ zamumlal Prescott a lapal po dechu. Billy Dean se někdy choval jako hrozný zmetek. Utíkal mu a vůbec mu šel

často na nervy. Prescott přemýšlel, jestli Billy vůbec trefil jelena pořádně, nejspíš ho jen škrábl a oni ho teď zraněného budou honit spoustu kilometrů.

Na suché trávě u stezky si všiml několika červených skvrn. Bylo jich dost, aby mu došlo, že jelen je těžce zraněný. Bezva. Nedokázal by se dál rychle prodírat divočinou. Po pravdě řečeno, Prescottovi se na lovení líbilo všechno, jen ne skutečné stopování zvěře. Moc rád si, jako ostatně všichni, zastřílel na veverka, jelena nebo lišky. Dokonce si s oblibou představoval, jak složil medvěda nebo aligátora a nechal si je vycpat, ale v podstatě se mu lov zdál moc namáhavý a mnohem radši popíjel pivo, kouřil trávu a čas od času užíval i nějakou tvrdší drogu, která doprovázela skutečný lov. Měl rád táboráky a vymyšlení historek o šlapkách a ulovených velkých kusech, zatímco se pomalu opíjel. Samotný lov, stopování zvěře, její zastřelení, vyvrhnutí a odtažení ho moc nebavilo a spíš ho obtěžovalo.

„Hej, tady, Presi! Hni sebou. Za hřebenem... Co to sakra je?“ Billyho hlas se z normálního volání změnil na temný hluboký řev. Prescott šel za zvukem a cestou dolů zarostlou stezkou si na polehlé trávě a pokroucených větvičkách všiml dalších cákanců čerstvé krve. Pomalu sestupoval mezi vysokými borovicemi a zakrslými duby. Stezka byla příkrá, zaříznutá do strmého kopce a tak prudká, že mu lovecké boty jednou nebo dvakrát podklouzly. Bušilo mu srdce. Jednou upocenou rukou svíral loveckou pušku svého otce a bál se, že by mohl spadnout do rokle. Celou cestu dolů však viděl rozmazanou krev. Třeba Billy nakonec ani nelhal. Všichni sice věděli, jak strašně si vymýšlí, ale možná vážně zasáhl toho jelena s bílým ocáskem do nějakého důležitého orgánu.

Prescott prodral své mohutné tělo hustými malými stromky až na nevelké místo pokryté suchou trávou. Byla to stinná mýtina uprostřed tmavé rokle. Kolem dokola rostlo husté křoví, takže sluneční paprsky se tam skoro nedostaly.

Billy Dean stál u pahýlu kmene, jehož spálená kůra napovídala, že do stromu uhodil blesk. Před odumřelým stromem ležela velká hromada. Nejdřív si Prescott myslel, že je to mrtvý jelen, ale když se dostal blíž, viděl, že se mýlil. Nebetyčně mýlil. Billy

Dean si nervózně škrábal tvář a zíral na hromadu hlíny a kame-
nů, která byla asi dva metry dlouhá a přes půl metru široká. Pes
Billyho táty kňučel a pobíhal kolem úhledné nepřírozené kupy.

„Co je to? Co to tam máš?“ zeptal se Prescott a všiml si, že
zrzavý pes vztyčil čenich do vzduchu.

„Je to hrob.“

„Cože?“

„Hrob, kámo, podívej. Akorát velkej, aby se tam vešel člo-
věk.“

„Co to meleš...“ Prescott lapał po dechu, ale když přišel blíž,
viděl, že Billy Dean má pravdu.

Pes poštěkával a srst se mu ježila.

Prescottovi se to vůbec nelíbilo. Hrob uprostřed lesů blíz-
ko Krvavé hory. Ne, to se mu ani trochu nelíbilo. „Co budeme
dělat?“

„Nemám páru.“

„Vykopeme ho?“

„Možná.“ Billy Dean šťouchl hlavní své zbraně do zkypře-
né, nakupené země. Kdyby ho viděl táta, stáhl by ho za tohle
z kůže.

Pes se pořád choval divně. Nervózně. Kňučel a upřeně sledo-
val druhý konec paseky. „Do prdele.“

„Co?“

Billy Dean se sklonil. „Hele, něco tu je. Prsten..., sakra, no
jo, to je snubní.“ Sehnul se a zvedl zlatý kroužek s několika dra-
hými kameny. Billy ho otřel do kalhot a obrovský diamant se
v mdlém světle zatřpytil. Kolem něj se zablýskly menší červené
drahokamy. Starý pes neustále nervózně skučel. „Krucí, podívej
se, jak je velkej. Ten bude mít určitě slušnou cenu.“ Zamžoural
a zadíval se do kroužku. „Je tam něco vyrytýho. Poslouchej:
Barbaře, s láskou. Pak je tam ještě datum.“

„Čí to je?“

„Nějaký Barbary.“

„Ts! To mi došlo!“ Billy Dean býval někdy tak natvrdlý. Uměl
sice utíkat rychle jako zajíc, ale Prescott měl dojem, že není ani
o trochu chytřejší než voříšci jeho táty. „Barbary – jak dál?
A proč je tady?“

„Koho to zajímá? Ale je to k vzteku. Ten nápis bude prstenu určitě ubírat na ceně.“

„A co? Přece ho nechceš ukrást!“ Jenže Prescottovi už došlo, že ano. Billy Dean tíhl ke zlodějně – ne že by byl zlý, jen chudý a znechucený do morku kostí tím, že nikdy nic neměl. Pes temně zavrčel. Sklonil hlavu. Prescott si všiml, jak se mu zrzavé chlupy ježí.

„Nic přece nekradu. Vždyť jsem to jen našel, ne?“ Billy si zastrčil prstýnek do kapsy, a než mohl Prescott cokoli říct, najednou vykřikl. „Mrkej na tohle. A pak že nemám šťastnej den. Táhle je ten jelen! Kurevsky šťastnej den! Koukni na něj. Je to osmerák!“

Jelen klesl k zemi a naposledy vydýchchl na druhé straně propleteného dubového křoví. Billy Dean do něj strčil, aby se ujistil, že je opravdu mrtvý, a hned nato začal spokojeně vytahovat nůž. Prescott mu ale nepomáhal. Cítil velký, nepříjemný chlad. Sjížděl mu od hlavy dolů páteří až ke kříži a rozhodně neměl nic společného s mocným burácejícím větrem ženoucím se roklinou.

Ne, v tom bylo něco víc.

Měl zvláštní pocit, pocit, který ho varoval před nebezpečím. Stejně jako ten pes, starý Zrzek.

Prescott se ohlédl přes rameno a očima mžoural skrz zamaзанá skla svých brýlí.

Pozoruje je někdo?

Že by je snad z temného křoví u staré opuštěné dřevařské cesty sledovaly ďáblovy oči?

Proč je ten zatracený pes tak ostražitý a zírá na nejtemnější část lesa?

Prescottovi vyschlo v ústech. Strašně se mu chtělo čurat. Hrozně moc. „Měli bysme odsud vypadnout.“

„Proč?“ Billy Dean už klečel a rozřezával břicho jelena od hrudi až k ocasu.

Pes znovu zavrčel.

Hlubokým hlasem.

Varovně.

„Mám tu jelena, kterýho chci vyvrhnout,“ začal Billy, „a pak přece vykopeme ten hrob.“

„Cože? Nikdy!“

„Hele, třeba je tam toho víc, ne jen jeden prstýnek.“

„Nejspíš bysme měli zavolat poldy.“

„Proč?“

„Protože je tu něco hnusného,“ zašeptal nervózně Prescott a očima pátral po druhé straně mýtiny, kde bylo křoví husté a černé. Pes vycenil zuby a začal běhat dokola, ale oči nespustil z tmavých stromů. Prescottovi se udělalo špatně od žaludku.

„Neměli bysme si s tím nic začínat.“

„Mluv za sebe. Já nikam nejdu, dokud nestáhnu tuhle potvoru, nevykopu ten hrob a neprohlídnu ho. Třeba tam jsou nějaký šperky – možná tam bude poklad.“

„Kde by se tam vzal?“

„Kdo ví?“ Billy Dean se zhoupł na ošlapaných podpatcích svých bot a jedním okem zamžoural na oblohu, jako by chtěl vidět líp.

Po nebi plynuly temné mraky. Že by osudové znamení?

Billy to tak nebral. „Řek bych, že mi tu Bůh splácí všechny ty roky, kdy na mě sral.“ Billy se vrátil ke své práci. Už jelenovi opatrně rozřízl kůži tak, aby nepoškodil žádné vnitřnosti. Střeva se vyvalila ven na trávu jako lesklá kupa. „Já vim, že bych o Bohovi neměl tak mluvit, ale pro mě toho nikdy moc neudělal. Až teď. Nejspíš chce konečně trochu vyrovnat účty.“ Billy měl shrbená záda a pečlivě čistil jelenovy útroby.

„To se mi nezdá,“ vrtěl hlavou Prescott. Strachy mu naskočila husí kůže, ale tvrdohlavý Billy pracoval dál. „No tak, Billy Deane. Musíme se odsud dostat. Hned.“

„Ani omylem! Nenechám tu svůj úlovek. A taky prohledám ten zatracenej hrob. Co to do tebe vjelo?“ Billy se postavil. Otočil se. V levé ruce stále svíral lovecký nůž. Z ostří kapala krev a špinila mu prsty. Zadíval se na svého bratrance. Obličej měl mnohem skvrnitější než obvykle. „Ty se bojíš, že jo? Proboha!“ V hlase mu zaznělo znechucení. Billyho oči se stočily na potemnělý les. „Co je? Viděls tam něco?“

„Nic. Neviděl jsem nic, ale to neznamená, že tam nic není.“ Prescott si všiml pohybu, stín přeběhl přes stín, ve větru se podivně pohnulo listí. Pes temně, nepřírozeně zavrčel. „Dělej,“

přikázal Prescott a skokem vyrazil zpátky na pěšinu. „Musíme sebou hodit,“ zaječel přes rameno. „Rychle!“ Nezastavil se, aby se podíval, jestli ho Billy Dean následuje, ale rychle běžel nahoru po stezce. Pes se kolem něj prohnal s ocasem staženým mezi nohama.

Ať jde všechno k čertu, pomyslel si Prescott. Jestli má Billy Dean rozum, poběží za ním. Žádný jelen ani žádný zatracený prsten nestojí za to, aby se setkali s velkým zlem, které, jak Prescott cítil, prosakovalo z lesa. Pěšina byla strmá, nohy měl nejisté a plíce hrozily, že mu vypoví službu, protože dýchal tak mocně, až si zamlžil brýle. Po obličejí mu stékal pot až do očí a pak za límec. *Bože, prosím, dostaň mě odsud živého a neobviňuj mě za chování Billyho Deana. Je to idiot. Bože, prosím...* Plíce mu hořely a srdce divoce tlouklo. Když doklopýtal na rozcestí, vydal se strmou klikatou stezkou dolů. To je správná cesta! Nebo ne? Míjel tenhle puklý dub...

Něco se pohnulo..., hýbalo se to v nejasném světle pronikajícím mezi stromy. Bože! Plížilo se to houštím! Člověk? Temná postava. Muž? Nebo ztělesnění samotného satana? Prescottovi se zastavilo srdce. Příliš rychle se otočil a vyvrtnul si kotník.

Nohou mu projela bolest.

Do prdele! Vyjekl, ale pak se kousl do jazyka. Nechtěl, aby ho satan našel.

Utíkej! Co nejrychleji!

Potřeboval se schovat. Utíkal. Nahoru. Dolů. Tam, kudy ho vedla stezka, ale bolest z nohy mu vystřelovala do celého těla.

Nemysli na bolest. Nemysli na Billyho Deana. Vypadni odsud. Rychle!

Kolem něj se mlhavě míhal les, kapradí, stromy a křoví.

Na pěšině nad ním vyděšeně, bolestivě zaštěkal pes. Ozvěna jeho nářku se nesla údolím.

A pak se rozhostilo ticho.

Smrtící, prázdné ticho.

Ach bože. Prescott pocítil největší strach svého života.

Ztuhl na místě. Kotník mu působil muka. Snažil se něco zahlédnout zamženými, ušmudlanými skly brýlí. Kde je ten pes? Kde je ten zatracený pes? A ta černá postava? Do hajzlu, kam se

ten ďábel poděl? Třeba to byl jen výplod jeho fantazie. To je ono. Že by si s ním jen pohrály stíny nořící se do šera? A kde to bylo – ten černý obrys? Trochu výš u hřebene, nebo se tu točil po klikaté stezce sem a tam? Nedokázal jasně myslet a sotva dýchal.

Ach bože, ach bože, ach bože!

Musí jít dál!

Kotník mu v botě pulzoval. Tělo mu zaléval pot. Byl napůl slepý. Hřeben rokle se zdál stovky metrů daleko nad ním, těsně vedle pěšiny začínala strž, hluboká a temná propast. Jak se odsud dostane? Proč se jen nedržel té staré dřevařské cesty? Kéž by se tu objevil Billy Dean a pomohl mu...

Křup!

Někde blízko se zlomila větvička.

Zarazil se.

Krev mu bušila v uších.

Bože, pomoz mi.

Srdce mu sevřela úzkost.

Slyšel někoho za sebou? Kroky na pokrývce suchých listů?

Prescott se prudce otočil.

Znovu příliš rychle.

Kotníkem mu projela bolest, jak si ho znovu podvrtl.

Pod nohama mu podklouzly oblázky a on padal k okraji srázu. Divoce zamával rukama, ale bylo pozdě. Ztratil beztak chabou oporu pro nohy. Ječel a máchal rukama ve vzduchu. Jak padal dozadu po hlavě přes okraj strže, koutkem oka zachytil mezi stromy temnou vysokou postavu muže.

„Dělej, Nikki, nech to tak. Zajdem si na něco k pití.“

Trina Boudinová se opřela o okraj pracovní kóje Nikki Gilletové a natáhla své štíhlé černé tělo přes desku oddělující jejich stoly. Nádhernou postavu by jí mohla každá modelka závidět. „Víš snad, co se říká o lidech, kteří jsou samá práce a žádná zábava.“

„Jo, slyšela jsem to. Jen nevím, kdo to říká, a navíc ten dotyčný určitě nemá starosti s placením nájmu.“

„To jsou jen details.“ V Trininých tmavých očích se zablýsklo, a jak se rozesmála, odhalila bílé zuby jen tak křivé, aby byly zajímavé. Mávla útlým zápěstím, na kterém zachrastilo šest měděných náramků. „Na čem pracuješ, že se od toho nemůžeš odtrhnout? Naposledy jsi říkala, že píšeš řadu článků o snížených dotacích pro místní školství.“ Mlaskla jazykem. „Opravdu vzrušující téma.“

„No jo, dobře, máš pravdu.“ Nikki se na pojízdné židli odstrčila od stolu s monitorem a doufala, že si Trina nevšimla textu, který napsala, protože neměl nic společného s penězi, snížením dotací, ani veřejnými protesty proti nedostatku financí ve školství. Místo toho psala další článek o jednom kriminálním případě, o ženě, kterou před dvěma dny vylovili z řeky. Nebyla to ve skutečnosti její práce, přidělili ji Normovi Metzgerovi, ale Nikki si nemohla pomoci. Zločin ji fascinoval. Vždycky to tak bylo a nemělo to vůbec nic společného s tím, že její otec byl soudce Ronald Gillette, zvaný „Velký Ron“. Při pomýšlení na otce se zamračila a pak se znovu podívala na Trinu. „Tak jo, vyrazíme si. Kdy a kam?“

„Kolem sedmé, restaurace Bridges. Zajdeme si na skleničku a něco malého. Přijdou i Aimee a Dana. Budeme slavit. Rozvod Aimee a Danino zasnoubení. Oba konce širokého spektra milostného vztahu.“

„To bude prima,“ zamumlala Nikki ironicky.

„Snad chápeš, proč tam potřebujeme další lidi. Doufám, že se tam objeví Ned, Carl a Joanna – aby nás bylo víc. Aimee jen těžko projevuje nadšení nad Daniným zasnoubením, ale Dana chce mermomocí slavit.“

„I když už byla dvakrát vdaná?“

„Víš, co se říká...“

„Do třetice všeho dobrého, jo, to znám. Ty dneska hýříš moudrostmi, vid’?“

„Já vždycky.“ Trině zazvonil telefon. Zakoulela očima a vtom Nikkin monitor divoce zamrkal.

„Zatracenej krám,“ zahučela Nikki. „Myslela jsem, že to Kevin spraví.“ Kevin Deeter byl vydavatelův synovec, který částečně studoval, ale naplno pracoval v *Majáku* jako počítačový génius, jehož jediným úkolem bylo zajistit, aby všechny elektronické přístroje dobře fungovaly. Byl to samotář, který vyprávěl podivné vtipy a většinou si vystačil sám, což bylo pro ostatní požehnání. Zoufale mačkala klávesu ‚escape‘ a pak počítač restartovala. Naštěstí naskočil.

„Kevin se tu před chvílí stavoval.“

„Dělal něco s tímhle počítačem?“

„Promiň, ale měla jsem práci, takže jsem si ani nevšimla.“

„Bezva,“ zamumlala Nikki popuzeně. Kevina moc ráda neměla, ale uznávala jeho počítačové umění. Rozhodně však ne jeho smysl pro humor. „Dám krk na to, že toho pokazí mnohem víc, než spraví. Zatraceně!“

Trina krátce potřásla hlavou. Nikki si jejího varování všimla. Koutkem oka zahlédla Kevina, jak se schovává u věšáku na kabáty. V uších měl sluchátka od walkmana. Nejspíš ji neslyšel, a i kdyby, měl by vědět, že má přístroje spravovat, a ne je rozbít ještě víc. A co měla znamenat ta sluchátka? Kdyby Tom Fink chytil kohokoli jiného, jak má při práci sluchátka, na místě by ho propustil.

„Řeknu mu pěkně od plic, aby nechal můj počítač na pokoji, pokud u toho nebudu,“ zavrčela Nikki.

„No jasně.“ Trinin telefon potřetí zazvonil. „Povinnost volá.“ Zajela s židlí do své kóje a zvedla sluchátko. „*Savannažský maják*, rubrika Obyčejný život, u telefonu je Trina.“

Nikki popojela blíž ke svému monitoru. Brouzdala po internetu a snažila se získat co nejvíc dostupných informací o mrtvé neznámé, kterou našli na dně řeky přivázanou k těžkým železům. Zbytky jejího těla objevili potápěči a ti také přivolali policii. Vyšetřování vedl detektiv Pierce Reed. Jako obvykle vše k případu odbýval slovy „bez komentáře“ a Nikki se v žádném ze svých mnoha telefonátů nedokázala dostat až k němu.

Klikla na fotografii toho nemluvného vyšetřovatele. Klidně mohl vystupovat jako kovboj v reklamě na Marlboro. Byl vysoký a štíhlý, měl ostře řezaný, ale hezký obličej a oči, kterým toho moc neunikne. Zjistila, že je svobodný. Řekla si totiž, že by o něm měla vědět co nejvíc, tedy i informaci o jeho stavu.

Také přišla na to, že asi před dvanácti lety už pro policejní oddělení v Savannah pracoval, ale jen krátce, protože se brzy přestěhoval na západní pobřeží a vstoupil do sboru sanfranciské policie, kde se po čase stal vyšetřovatelem.

Dál byla jeho minulost nejasná, ale Nikki si dala dohromady, že se Reed namočil do nějaké kaše. Do velkého průšvihů. Zabili ženu, jejíž byt hlídal. Pokud mohla Nikki soudit, Reed vraždu viděl, ale ženu zachránit nedokázal a toho vraha nechtyl. Dostal důtku, ale odznak mu nechali. Přesto sám rezignoval a krátce nato se vrátil do Savannah.

Zbytek, jak se říká, byla historie. Završená vraždami u Montgomeryových.

Z reproduktorů usazených vysoko u stropu bývalého skladu, přeměněného na kancelářskou budovu, se linula hudba středního proudu. Nikki poklepala tužkou na stůl a zamračila se na obrázek Pierce Reeda. Fotografie byla třináct let stará, z doby, kdy byl ještě čerstvým nováčkem u policie v Savannah. Bylo mu necelých třicet, ale už měl vážný výraz, jako by probodával fotoaparát očima. Přemýšlela, co toho muže pohání vpřed. Proč se odstěhoval do Kalifornie, aby se o deset let později vrátil zpátky? Proč se neoženil? Proč nemá děti?

Strašně toužila napsat o Reedovi článek a snažila se přimět vydavatele, aby jí to povolil. Chtěla napsat o člověku, který se skrývá za mýtem; osobní pohled na jednoho z nejlepších savannažských...

Rozdrnčel se jí telefon, a tak nechala všech úvah o nepolapitelném detektivovi.

„*Savannažský maják,*“ řekla automaticky a zaměřila svoji pozornost na volajícího. „Nikki Gillettová.“

„Dobrý den, Nikki, tady je doktorka Francisová ze školského výboru Savannah. Volala jste mi?“

„Ano,“ řekla Nikki rychle a v duchu si ji představila – vysoká, impozantní, nikdy ani jediný vlásek rozcuchaný. Afroameričanka, která dosáhla úspěchu a ve dvačtyřiceti letech zastávala významnou funkci ve správě svého rodného města. „Děkuji, že voláte. Ráda bych s vámi udělala rozhovor o nedávných škrtech v rozpočtu,“ řekla Nikki, přidržela telefon mezi ramenem a uchem a v počítači si otevřela poznámky. „Proslýchá se, že některé menší základní školy v okolí se budou zavírat.“

„Dočasně. A my tomu říkáme slučování. Vždy dvě nebo tři školy se sloučí a prospěch z toho budou mít všichni. Tak budeme moci poskytnout vyšší kvalitu výuky, studenti budou mít víc různých učitelů s novými nápady, a tím se jejich vzdělání rozšíří.“

„I když budou muset dojíždět do školy ze své čtvrti, většinou chudší, přes celé město?“

„Tak ti z toho budou mít prospěch rozhodně,“ skočila jí do řeči doktorka Francisová uhlazeným, sladkým hlasem. Mluvila kultivovaně, téměř bez přízvuku. Narodila se v Savannah, bývala to chudá dívka, která se tu prokousala školami, našla si stipendia, granty a pracovní stáže, které jí pomohly vystudovat vysokou školu a nakonec i postgraduál, zatímco její matka chodila do dvou podřadných zaměstnání a sama vychovala šest dětí. Doktorka Francisová byla ztělesněním amerického snu, filantropka, která se nikdy nevdala ani neměla děti, ale zdálo se, že má na paměti blaho veškeré mládeže v Savannah. Tak proč měla Nikki pocit, že se zaprodala? Doktorka Francisová ze široka hovořila o službě i o potřebách místních studentů i celé společnosti. Nikki si dělala poznámky a napomínala se, aby nebyla tak cynická. Možná ta žena opravdu věří všem těm blábolům, které vypouští z pusy. *A možná to nejsou bláboly. Sice zavírají školu,*

do které jsi před lety sama chodila, ale to ještě neznamená, že je to špatné.

Nikki zacvakla propisku a poslouchala dál. Pak si s doktorou Francisovou domluvila schůzku na konec týdne a zavěsila. Pomyslela si, že ten článek jí asi nevyhraje Pulitzerovu cenu, a ani to nebyl zrovna šálek jejího čaje, ale třeba z toho něco bude. Rozhodně to stálo za uveřejnění v místních novinách. Ne, nezíská tím pozornost větších novin a určitě si tím nepomůže k práci v *New York Times*, *Chicago Tribune* nebo v *San Francisco Herald*, ale pomůže jí to tenhle měsíc zaplatit účty a třeba se něco dozví.

Možná.

Rozhodně se ale nevzdá článku o té mrtvole vytažené z řeky a neuloží k ledu příběh detektiva Pierce Reeda. Ne, ne, něco v tom je, něco moc zajímavého. Cítila to. Jen musí zjistit, co to je. Aby to dokázala, potřebovala si promluvit s Reedem, dostat se k němu blíž.

Bylo to asi tak snadné jako pomazlit se s dikobrazem. Ten muž byl ostražitý, nevrlý a občas i trochu hrubý. Asi proto nedokázala jeho příběh jen tak nechat plavat. Byla to pro ni výzva. A Nikki Gillettová ještě nikdy před žádnou výzvou neutekla. Nikdy. Byla přece dcerou ctihodného Rona Gillettiho.

Nějak už o detektivu Pierci Reedovi vyčmuchará úplně všechno. Třeba na nic nepříjde, na nic poutavého. Možná je Reed zajímavý asi tak jako špinavá ponožka. Usmála se. Ba ne, to nehrozí. Až v žaludku cítila, že na tom poldovi, co se jí pořád vyhýbá, něco je. Jen to bude muset odhalit – a bylo jí jedno, pod kolika vrstvami to Reed ukryl.

Helikoptéra záchranné služby se v hlučném víření vrtule zvedla z údolí. V poryvu ledového větru se nesla kolem zalesněných srázů a nakonec zmizela za kopcem. Asi uprostřed příkrého svahu stál detektiv Davis McFee. Obrátil pozornost na třesoucího se chlapce před sebou. Bylo jisté, že ten kluk je k smrti vystrašený, ale jestli to ten starší z obou chlapců nepřežije, od nikoho jiného se McFee nic moc nedozví.

Parták McFeea, Bud Ellis, chlapce oslovil. „Projdeme si to ještě jednou, Billy Deane. Lovili jste a tvého kamaráda něco vyděsilo.“ „Je to můj bratranec – ehm, vzdálený.“

„Prescott Jones?“

„Jo. My spolu trávíme hodně času.“

„Není lovecká sezóna.“

„Jo.“ Kluk s podobeným obličejem měl tolik rozumu, že sklonil hlavu a špičkou boty začal kopat do měkké hlíny.

Prohlásil, že s bratrancem stopovali jelena, sledovali poraněné zvíře dolů do strže, narazili na něco, co vypadalo jako hrob, a pak Prescottta něco vystrašilo. K smrti vyděšený se vyškřábal nahoru na kopec spolu se psem Billyho Deana, ale než je Billy Dean stihl na stezce dohnat, viděl, že jeho bratranec spadl u ostré zatáčky z příkrého srázu dolů.

Při pádu si rozrazil lebku, zlomil tři žebra a naštlípl pravou paži. Taky si hodně poškrábal obličej a roztříštily se mu brýle. Lékař z vrtulníku si nebyl jistý, ale ten kluk si mohl protrhnout slezinu nebo mít jiné vnitřní zranění. Rozhodně prý bude mít otřes mozku. McFee nevěděl, zda kluka někdo dolů nepostrčil. Možná se ti dva výrostci začali prát nebo se honili, ale Prescott Jones skončil pěkně pomlácený o dvacet metrů níž.

Ellis Billyho pobídl: „Takže jsi se za ním nehnal nahoru do kopce?“

„Ne, pane. Já jsem se jeho i starýho Zrzka snažil *dohnat*. Ten pes je teď bůhvíkde. Když jsem se sem dostal, uviděl jsem Prese dole.“ Ukázal pod sebe na strmý svah porostlý stromy. „Nedokázal jsem se tam dostat, tak jsem utíkal k autu. Jeho táta tam má mobil, ale musel jsem ujet asi dva kilometry, abych měl signál. Pak jsem vás hned zavolal. Takhle se to stalo, přísahám.“ Zuby mu jektaly buď zimou, nebo strachy, možná obojím.

„A dole v údolí jste našli hrob?“ zeptal se Ellis.

„Ano, pane.“ Billy Dean snaživě kýval hlavou, až mu pramen špinavě blondatých vlasů poskakoval sem tam mezi obočím.

„Tak se tam půjdeme podívat.“ Ellis vrhl pohled na McFeea a oba následovali chlapce pěšinou až dolů, kde na jedné straně mýtiny ležel vyvrhnutý jelen, vnitřnosti nakupené vedle na zemi, a nedaleko, přesně tak, jak se zapřísahal ten kluk, byla

hromada čerstvé hlíny, která opravdu vypadala jako hrob. McFeeovi se to vůbec nelíbilo. Vytáhl tabatěrku a nacpal si žmolek tabáku k dásni. Co je tam asi schované? Třeba další mrtvý jelen. Třeba nic. Třeba nějaké staré krámy..., i když ty většinou lidi pohazují jen tak po lese. Tohle byla jáma, kterou někdo zasypal. Ale nezakryl půdu listím ani větvičkami, aby ji zamaskoval. Jen si dal námahu a hrob, pokud to tedy hrob byl, umístil hluboko do strže. Každý, kdo by šel okolo, si toho musel všimnout.

Bylo to zvláštní. Moc zvláštní. „Podíváme se, co je uvnitř,“ řekl Ellisovi.

„Nezavoláme šerifa? Třeba budeme potřebovat specialisty.“

„Kvůli čemu?“ zeptal se McFee. „Kdo ví, co je uvnitř. Rozkopeme to, nic nenajdeme, a co pak? Všechny sem vytáhnem jen tak pro nic za nic.“

„Tak dobře. Já se vrátím pro lopatu a zavolám na oddělení.“

„Fajn. Billy Dean mi tu bude dělat společnost, vid’?“

Chlapec vypadal, jako by chtěl něco namítnout, ale pak si to rozmyslel. „Ano, pane.“

„Výborně. Je tu ale zima!“ McFee si zamnul ruce a podíval se na oblohu. Šedivé mraky hrozily deštěm. Zatímco Ellis pospíchal vzhůru pěšinou, McFee vytáhl nůž a opatrně odhrnul trochu hlíny na stranu. Kluk se ošil a McFeeovi došlo, že ví víc, než jim řekl. „Už jsi tady byl předtím?“

„Jo.“

„Opravdu?“

„No, ne přesně tady, ale tak okolo.“

„Byl jsi na téhle mýtině?“

„Jednou. Asi tak před měsícem.“

„Viděl jsi tu ten hrob?“

„Ne, pane, nebyl tady.“

To mu McFee věřil. Půda byla příliš čerstvá, jako by byla nedávno nakopaná. Zem kolem neměla správnou barvu, nebyla zdupaná zvěří ani udusaná deštěm. Před dvěma dny lilo jako z konve. Byl to pořádný slejvák. Určitě by tu kupu uhladil. Ale nestalo se tak. Protože před dvěma dny to tu ještě nebylo. McFee znovu zaškrábal svým nožem. Soustředil se na prostředek kupy, aby neminul to, co leží uvnitř. Jak odhrabával hlínu

a vytvářel malou díru, jeho čepel zajela hlouběji, hlouběji než byla rukojeť jeho nože, tak hluboko, že se musel naklonit dopředu a kolenem se opřít o zem. Dostával se níž a níž a chlapec mezitím přešlapoval z jedné nohy na druhou, hřbetem ruky si utíral nos a v kapse chrastil klíči.

„Tvůj pes má ve zvyku utíkat?“

„Cože? Ne, pane. Starej Zrzek určitě neutek daleko.“

„Kde asi je?“

„Nevim.“ Zamračil se, svažtil obočí a stiskl rty, jako by si dělal starosti. Skousl si spodní ret a popotáhl. „Táta mě zabije, jestli se mu něco stane.“

„Nepřivolávej potíže,“ řekl McFee. Byl si jistý, že už tak jich mají až dost.

Reedovi zakručelo v žaludku. Pálila ho žába. Podíval se na hodinky a uvědomil si, že co se s Morrisettovou vrátili ze hřbitova, vyřizoval papíry a telefony, odpovídal na maily a snažil se dohnat zameškanou práci. K snídani měl jen kávu, oběd žádný a byl na nohou od šesti ráno. Teď bylo tři čtvrtě na tři. Čas na pauzu. Zahýbal krkem, až mu v něm křuplo, a napětí v ramenních svalech trochu povolilo. Kdy byl naposledy v tělocvičně a pořádně si zacvičil? Před týdnem? Před deseti dny? Kruci, možná je to ještě déle. Dneska večer. Ať se stane cokoli, hodí na sebe tepláky a zajde do starého sportovního klubu, kde trénují boxeři, řinčí činky a vzhůru ke starým trámům stoupá pach potu. Nebyl to ten moderní typ klubu, kde jsou běžecké pásy a stupátka propojeny s počítači, které ukazují frekvenci úderů vašeho srdce, spálené kalorie a uběhnutou vzdálenost. Nic takového. Tohle byla stará škola. Činky, činky a ještě víc činek. Když jste chtěli běhat, prostě jste si zaběhali. Když jste potřebovali procvičit horní polovinu těla, použili jste boxovací pytel a údery do něj jste se zbavili agresivity. Pro rychlejší, hbitější pohyby jste použili boxerskou hrušku.

Ti nejdrsnější chlapi si natáhli rukavice, nandali chrániče zubů a šli do ringu, zatímco ostatní přihlíželi a uzavírali sázky. Nebylo to úplně legální, ale co? Reed a další kolegové z oddělení dělali, že o žádných sázkách nevědí. Tušil, že na té popraskané

betonové podlaže nebo za stěnou z otlučených skříněk se obchoduje i s drogami, ale osobně nikdy nebyl svědkem výměny peněz za metadon, koks nebo steroidy. Zatím. Doufal, že nikdy nebude.

Protáhl se a vzpomněl si na dopis, který dostal dnes ráno. Nejspíš ho poslal další šílenec, kterého vzrušuje, když trošku otřese oddělením a získá tak pro sebe pochybnou slávu. Obálku adresoval jemu, protože byl snadný cíl – momentálně nejznámější vyšetřovatel celého oddělení díky případu Montgomeryových, který před několika měsíci vyřešil.

Znepokojovalo ho to.

Sáhl do horní zásuvky, našel lahvičku s antacidy, spolkl dva a zapil je douškem staré kávy. Vtom zazvonil telefon, dnes už asi posté. Přiložil si sluchátko k uchu. „Detektiv Reed.“

„Šerif Baldwin z Lumpkinského okresu.“

Reed se napřímil. To nebyl běžný telefonát. Lumpkinský okres byl asi pět set kilometrů severně. Ale znal ho. Až příliš dobře. „Co pro vás můžu udělat, šerife?“

„Myslím, že byste sem měl co nejdřív přijet.“

„Já?“ zeptal se Reed a žaludek se mu stáhl jako vždycky, když vytušil, že se něco děje.

„Myslím, že by to bylo vhodné.“

„Proč?“

„Dva chlapci si vyšli blízko Krvavé hory se psem na lov. Jeden z nich, Billy Dean Delacroix, měl štěstí a poranil jelena. Kluci ho pěšinou pronásledovali až dolů do strže. Na okraji mýtiny našli jelena mrtvého. Jenže to není všechno. Mysleli, že tam objevili nějaký hrob, protože půda kolem byla čerstvě rozkopaná a jejich starý lovecký pes se mohl zbláznit. Bratranec Billyho Deana, Prescott Jones, se vyděsil a utekl. Říkal, že je tam dábel nebo tak něco, a mazal zpátky po cestičce, kterou přišli. Billy Dean se naštvál, myslel, že si jeho bratranec vymýšlí, ale o pár minut později znervózněl a vyrazil za Prescottem. V okamžiku, kdy vyšplhal na kopec, uslyšel výkřik, který ho k smrti vyděsil. Zabočil a uviděl Jonesovic kluka, jak po hlavě padá dolů strží. Spadl dvacet metrů a Billy Dean se k němu nedokázal dostat, tak utíkal k tátově dodávce a zavolal o pomoc mobilem – který

ale v horách moc nefunguje, takže nejdřív musel ujet pár kilometrů, než mu konečně naskočil signál.“

„Bože.“ Reed si čmáral na papír, ale jména obou chlapců si zapsal a doufal, že se šerif konečně dostane k věci.

„Máme zato, že ti dva kluci byli tam, kde rozhodně neměli být, a zřejmě se něčím sjeli. Pak se jim buď stala nehoda, nebo jeden postrčil toho druhého.“ Šerif zaváhal a jako by silně potáhl z cigarety. Reed čekal. Pořád nevěděl, proč ho ten člověk zavolal.

„Potíž je v tom, že je to tak, jak ten kluk řekl. Dole v údolí byl opravdu hrob i s fajnovou rakví.“

„S rakví?“

„Jo, někdo si dal tu práci a pohřbil těla do rakve z pali-sandru.“

„Těla? Víc než jedno?“

„Jo. Dvě. Jedno čerstvé, jedno ne tak docela... Volám vám, protože se domníváme, že byste mohl znát jednu z obětí.“

„Já? Proč?“ Všechny svaly v Reedově těle se napjaly. Přestal si kreslit.

„Našli jsme v rakvi vaše jméno.“

„Cože? Moje jméno?“ Copak je ten chlap blázen? Jeho jméno bylo uvnitř rakve? Co to má znamenat? „*Uvnitř* rakve?“

„Přesně tak. Byl tam vzkaz adresovaný vám. A taky malý mikrofon.“

„Moment, šerife. Asi pět set kilometrů od Savannah někde uprostřed lesů byl *uvnitř* rakve se dvěma těly vzkaz pro mě a ještě mikrofon?“

„Je to tak. V rohu, blízko hlavy oběti, byl provrtaný otvor, kterým byl dovnitř zasunutý mikrofon, a v nohách byl ten vzkaz pro vás. Někdo ho přišpendlil na látku vystýlající rakev.“

„Identifikovali jste oběti?“ Reed horečně přemýšlel. Nejdřív ten zvláštní dopis a teď ta podivná zpráva o tělech v Lumpkin-ském okrese. Byla to oblast státu Georgia, kde vyrůstal – místo, na které by nejradši zapomněl.

„Zatím ne. Měl byste přijet a podívat se sám. Už jsem to zařídil se státní policií. Pošlou pro vás vrtulník. Na místo dorazil vyšetřovací tým, který prostor ohledává, ale protože ve vzkazu

bylo vaše jméno, vážně si myslím, že byste se na to měl podívat.“

Reed už si oblékal bundu.

Asi ve čtyři hodiny Trina poznamenala: „V Lumpkinském okrese se děje něco velkého.“ Šla zrovna od nápojového automatu a v prstech pohupovala orosenou lahví dietní koly. Z ukrytých reproduktorů zněla skladba Patti Pageové a vtírala se do kanceláří *Savannažského majáku*, zatímco se Nikki pokoušela zajímavě podat nezáživný článek o školské radě.

„Jak velkého?“ Nikki zvedla oči od monitoru. Zajímalo ji všechno, co by se hodilo do zpráv, i když Lumpkinský okres byl na severu, daleko za Atlantou, až u hranic s Karolínou.

Trina svraštila čelo. „Nevím. Ale dost velkého, aby se o to *Maják* zajímal.“

„Opravdu?“ Nikki byla jedno ucho.

„Já jen vím, že Metzger byl tak rozrušený, že se úplně zapomněl předvádět.“

Norman Metzger měl v *Majáku* na starosti zločin. Jeho jméno stálo skoro u každého článku, který se týkal policejního oddělení Savannah nebo jiných policejních stanic ve státě. Podle Nikki to nebyl špatný člověk, jen neschopný, a jak poznamenala Trina, měl o sobě vysoké a přehnaně naduté mínění. „Popadl bundu, vyštěkl nějaké příkazy na fotografa a pořádně Jima popoháněl. Když jsem se ho zeptala, kde hoří, nasadil široký nevyzpytatelný úsměv a jen prohlásil: ‚V Dahloneze.‘“ Trina odšroubovala víčko z koly a vyklenula obočí; v očích jí zajiskřilo. „Myslela jsem, že tě to bude zajímat.“

„Tos myslela správně.“ Nikki se na židli odstrčila od stolu, podívala se do uličky a uviděla, jak si Metzger na hlavu narazil vlněnou čepici a zachrastil klíči v kapse bundy. Všiml si, že ho Nikki pozoruje, a lišácky na ni mrkl.

Mizera.

Věděl, že by moc ráda dělala jeho práci, a nemohl si pomoci a při každé příležitosti na to narážel.

Obličej jí zkameněl a rychle zajela s židlí zpátky ke stolu.

„Nenech se vytočit.“ Trina si očividně všimla celé jejich tiché výměny.

„To snad s Metzgerem ani nejde.“

„Ale jde. Nehraj tu hru s ním. Vykašli se na něj. Nedávej na jevo, že ti to vadí.“

„Když myslíš.“ Nikki horečně uvažovala. Co se na severu v horách stalo tak důležitého? „Dík za tip,“ řekla Trině. „Máš to u mě.“

„No, mám toho u tebe už celkem dost, ale kdo by to počítal. Dneska večer mi můžeš koupit panáka. A nezapomeň – ať jde o cokoli, ne že se na nás vykašleš a necháš nás večer plavat. Nehodlám tam fungovat jako jediný ostrůvek rozumu mezi Dandinou euforií a zoufalstvím Aimee. Ani omylem, zlato. Hezky přijdeš!“

„Slibuju.“

„Jo, jo, to znám.“ Trina se posadila na židli a zmizela za přepážkou ve chvíli, kdy jí zazvonil telefon. „*Savannažský maják*, tady je Trina Boudinová...“

Nikki nepromeškala ani vteřinu. Zvedla mobilní telefon a vytočila číslo, které znala z paměti. Byl to také mobil. Patřil Cliffu Siebertovi, který pracoval v detektivním sboru policie Savannah. Dobře věděl, co se na oddělení děje, a z nějakého důvodu se často Nikki svěřoval. Možná se o ni zajímal. Napadlo ji to, ale momentálně si to nechtěla přiznat. Zatím po ní nevyjel, tedy ne poslední dobou. Možná to dělal, protože byla dcerou Velkého Ronalda Gillettiho, ale nejspíš měl pocit viny.

„Ahoj, to jsem já,“ zašvitořila, když telefon zvedl.

Zasténal, ale znělo to přátelsky. „Co chceš?“

„Něco se děje. Něco velkého, pokud můžu soudit podle úsměvu na tváři Norma Metzgera. Míří někam na sever. Do Dahlonegy.“

„Jak ses o tom dozvěděla?“

„O čem?“ vypálila Nikki. Chvilku zaváhal, jako pokaždé, když Nikki vyzvídala a on sám bojoval se svým svědomím. „No tak, Cliffe. Co se děje?“

„To si to nemůžeš zjistit u vás?“ zeptal se nabručeně. Jako vždycky.

„Děláš si srandu? Víš, co si myslí můj šéf. Tom je starej dobrej Jižan, co si pod svobodomyslným povrchem myslí, že všechny ženy by měly být něco mezi Scarlett O'Harovou a Heidi Fleissovou.“

„Tak moment, já jsem taky starej dobrej Jižan.“

„Víš, jak to myslím,“ povzdychla si. Cliff jí šel na nervy, ale to nebylo nic výjimečného. Vždycky to tak bylo. Cliff Siebert byl na střední škole nejlepší přítel jejího nejstaršího bratra. Andrew pak šel na Dukovu univerzitu. Cliff vystudoval policejní akademii a dodělal si vysokou při práci pro policii v Savannah. Jeho rodina vlastnila pozemky v okolí města. Tři farmy jim patřily už šest generací, ale Cliffa farmaření nebralo. Chtěl být policajtem hned od okamžiku, kdy v ulicích malého města, ve kterém vyrůstal, poprvé uviděl černobílé auto policejní hlídky. Ten víkend, kdy Andrew zemřel, ho měl Cliff navštívit, ale na poslední chvíli to odřekl. Od té doby se utápěl ve vině.

„Metzger se ti vážně dostává pod kůži,“ řekl.

„Amen.“ Nikki dopáleně zatukala tužkou. Měla dost mužů, kteří si mysleli něco jiného, než říkali. Těch, kteří ve dne vychvalovali přednosti pracujících žen, ale po skončení pracovní doby se změnili jako doktor Jekyll v pana Hyda. V šest hodin očekávali teplou večeři na stole a jejich ženy se měly chovat jako luxusní prostitutky – tedy samozřejmě až po nočních zprávách a nejnovějších sportovních výsledcích. Nevyšlo tohle z módy v padesátých letech? V padesátých letech minulého století?

Tom Fink, vydavatel *Majáku*, mohl klidně dštít oheň, síru a hořet pro pravicovou politiku, jak se mu z jeho strany skleněné stěny zlíbilo. Rozhodně tím ale Nikki Gillettovou nezastavil. Ani náhodou. Neměl šanci. Rozhodla se, že rozbije tu neviditelnou překážku. Představovala si, jak kolem něj proletí za svou slavnou chvilku a jeho pořežou střepy z té srážky tak, že konečně zaujme správný postoj. Potřebovala jen senzační článek. Jeden. Cítila, že to, co se děje v Lumpkinském okrese, by mohlo být přesně to pravé. „No tak, povídej. O co jde?“

Uslyšela hluboký vzdech, hlasité zaskřípění, jako by se otočil na židli, a pak tichý Cliffův hlas. „Tak dobře, poslouvej. Vím jen, že Pierce Reed se odtud vyřítí jak lavina. Potřeboval by

uklidnit. Věř tomu nebo ne, je na cestě k šerifovi do Lumpkin-
ského okresu. Odešel asi před dvaceti minutama. Nevím, o co
jde, ale slyšel jsem, že někde tam z lesů v horách zachraňovali
vrtulníkem kluka. Snad spadl ze skály a vezou ho do Masonovy
nemocnice v Atlantě. Neznám všechny podrobnosti, nevím ani,
jak moc je to dítě poraněné a jak je do toho všeho zapletený
Reed, ale dal jsem si to dohromady, protože zpráva o tom přišla
asi půl hodiny předtím, než měl Reed ten telefon.“ Na chvílku
se odmlčel. „A Nikki, ode mě to nemáš.“

„Ani náhodou.“ Nikki mrkla na hodiny. „Díky, Cliffe,“ řekla
a v duchu už se viděla na cestě na sever Georgie. „Nezapomenu
ti to.“

„Právě naopak – hezky rychle to zapomeň, rozumíš? Nic
jsem ti neřekl. Jestli to vyžvaníš, můžu přijít o práci. Takže si
pamatuj, jak jsi to zjistila – zaslechla jsi to třeba ve vysílače na
policejní frekvenci.“

„Jasně.“

„A Nikki?“

„Jo?“ Natahovala se do kabelky pro klíče.

„Pozdravuj mámu.“

Nikki se zarazila. Jako pokaždé, když v těchto dnech pomys-
lela na matku. Prsty se dotýkala kovových klíčů od auta. Jako
by byly z ledu. „Vyřídím, Cliffe,“ slíbila a zavěsila. V duchu si
letmo vybavila matku – teď zesláblou, nešťastně provdanou, zá-
vislou na chlapovi, který ji sice možná už nemiluje, ale není jí
nevěrný. Alespoň se o tom nevědělo. Navenek byl soudce Ro-
nald Gillette ztělesněním slušnosti. Manžel věrně oddaný své
nemocné manželce, která často musí zůstat ve své ložnici.

Nikki vyskočila a snažila se setrást smutek, který halil její
duši jako závoj, kdykoli moc dlouho přemýšlela o své matce.

U recepcie se na zbytek dne odepsala a z hlavy si vyhnala
všechny myšlenky na svou rodinu. Přitáhla si bundu těsně k tělu
a pospíchala ven, kde se jí vítr opřel do vlasů a divoké rudob-
blondaté prameny jí honil do očí i obličeje. Den byl pošmourný
a už se stmívalo, když ulicí popobíhala ke svému malému autu,
zaparkovanému u pouliční lampy.

Co sakra dělá Pierce Reed v Lumpkinském okrese, tak daleko od okresu, který spadá pod jeho pravomoc? Tušila za tím velké sousto, ale snažila se mírnit své naděje. Třeba to byla jen kachna. No jo, ale proč se teda Norm Metzger hnal po Reedově stopě? Ne, určitě za tím je velký příběh. Zařadila rychlost a až příliš rychle ujížděla směrem k silnici I-16. Bude jí trvat nejmíň pět hodin, než se do Dahlongy dostane. A co udělá pak? I kdyby Reeda dostihla, jakou má naději, že by ji do případu zasvětil?

Vůbec žádnou.

Úplně nulovou.

Pokud nenajde způsob, jak na toho chlapa vyžrát.

Projížděla městem až na mezistátní silnici a na půl ucha poslouchala zprávy. Taky si zapnula vysílačku na policejní frekvenci a poslouchala informace o porušování dopravních předpisů a vloupání do obchodu s potravinami na jižním okraji Savannah, ale nic o tom, do čeho byl namočený Reed. Vůbec nic.

Předjížděla velké auto s nějakým hořlavým nákladem, a tak prudce sešlápla plyn. Řidič na ni zatroubil, ona na něj letmo mávla a proletěla kolem jako šíp. Netušila, co v Lumpkinském okrese objeví, ale domnívala se, že je to desetkrát zajímavější než poslední skutky školské rady. Všechno, co se týkalo detektiva Reeda, bylo zajímavé.

Pohledný klidás Pierce Reed byl samá práce a navíc pěkný bručoun. Detektiv, který si nikoho nepouští moc blízko k tělu. Muž, který před novináři nejradši mlčí.

Ale to se mělo změnit.

Jen Reed to ještě netušil.

„Myslíme si, že sem tu rakev dostal po staré dřevařské cestě.“ Šerif Baldwin ukázal na rozcestí dvou vyjetých kolejí a stočil džíp doprava. „Domníváme se, že použil nákladní auto se zdvižným ramenem a navijákem. Jeden můj člověk už na dopravním inspektorátě prověřuje možné majitele takových aut. Taky zjišťujeme, jestli podobný vůz někomu neukradli.“

„Výborně,“ řekl Reed a rozepnul si bundu. Baldwinovi táhlo na šedesát, ale stále byl stejně štíhlý jako před třiceti lety, kdy

sloužil jako seržant v armádě. Byl to přímý chlap s drsným obličejem, pichlavýma očima a hustým šedým knírkem. Zapnul topení na maximum, a tak s drnčením vyfukovalo horký vzduch na přední sklo i dovnitř služebního auta. V policejní vysílače zapraskalo, motor vrčel a džíp ostře šplhal do kopce.

„Je to jen začátek. Ale zatím nic moc. Sakra, pracuju pro okres už dvacet let, ale nic podobného jsem nikdy neviděl.“ Baldwin přeřadil na nižší rychlost. Reflektory džípu prořezávaly šero a paprsky světla ozařovaly suchou trávu, řídký štěrk a hrbolaté kmeny zakrslých dubů a borovic. Z křoví vylezla vačice, oči jí zářily, ale pak se otočila a nemotorně odkráčela do podrostu zahaleného tmou.

„Prostě nechápu, proč si s tím dal někdo takovou práci.“

Ani Reed tomu nerozuměl. Díval se ven do tmy, jak džíp na lesní cestě poskakoval a kvílel. Co kruci dělá tak blízko malého domku s několika místnostmi, kde se narodil? Kde se tady v horách vzalo jeho jméno na vzkazu uvnitř rakve se dvěma těly? Od okamžiku, kdy mu Baldwin zavolal, Reed na nic jiného nemyslel. Přemýšlel o tom při letu v helikoptéře a šerif, se kterým se Reed setkal v soudní budově, pro něj neměl uspokojivé odpovědi. Nikdo je neměl.

Zatím.

Jeli už téměř čtyřicet minut a daleko za sebou nechali zář Dahlongy a civilizace. Reed najednou mezi stromy zahlédl první záblesky světla.

A jsme tu, pomyslel si a zaplavilo ho vzrušení jako vždycky, když se dostal na místo činu.

„Začali jsme vyšetřovat pozdě odpoledne, ale denního světla rychle ubývalo. Protože má podle předpovědi pršet, báli jsme se, že jestli bude pořádněj slejvák, mohli bysme ztratit spoustu stop, takže jsme sem rychle dopravili to nejdůležitější vybavení,“ vysvětloval šerif, ale Reed znal postupy dobře. Už tolikrát to u důležitých případů zažil.

Všude okolo byla zaparkovaná spousta aut – dodávky, džípy a policejní vozy stály asi třicet metrů od brány. Reflektory, svítily, baterky a žhavé konce cigaret ve tmě zářily. Policisté z několika státních a okresních oddělení už místo ohraničili. Zadní